Geïntegreerd ondanks mezelf

Tegenwoordig is het eerste wat men mij vraagt waar ik vandaan kom en :"Voel jij je Belg?" Afhankelijk van mijn reactie krijg ik een glimlach als bewijs van acceptatie of een frons als teken van afwijzing.

Ik leef al 22 jaar in België. Ik ben in Brussel geboren en toen ik 3 was zijn we verhuisd naar een dorpje bij Aalst. Mijn moeder had een kapsalon in Matongé -de Afrikaanse wijk in Brussel- en mijn vader werkte ook in Brussel. Tijdens de weekends ging ik mijn moeder helpen in haar kapsalon en zo ontdekte ik Brussel.

Als je klein bent, leren ze je dat iedereen gelijk is. Je moet delen, accepteren en niet oordelen. Allemaal zeer mooi. Die gelijkheid en acceptatie heb ik echter niet gevoeld in mijn puberteit.

Afrikaans zijn in een omgeving waarin iedereen blank is niet makkelijk. Ik ging altijd achteraan zitten in de bus om iedereen te observeren. Ik voelde me zo anders. Merkkledij, gsm, vriendjes (welke gezonde jongen zou met een dik Afrikaans meisje willen zijn?),… over al die dingen waar meisjes van mijn leeftijd het over hadden, kon ik niet meespreken.

Ik voelde me een outsider en daarenboven was ik Afrikaanse en daar is moeilijk naast te kijken. Waar ze het meest om lachten waren mijn neus en mijn achterwerk. Typische grappen zou je zeggen. Ik stelde mijn vader dan ook eens de vraag: "Waarom lachen ze met ons?" Hij zei: "Ze kennen ons niet, je bent anders dan zij en daar zijn ze bang van."

Na enkele jaren groeide de allochtone gemeenschap in Aalst, het was leuk om "brothers en sisters" te hebben. Maar ook dat zorgde weer voor problemen. Al die Afrikaanse en Maghrebijnse jongeren begonnen rond te hangen in de stationsbuurt, ze spraken Frans en ze

palmden de stad in door luidruchtig door de straten te lopen. Voor mij was dat ‘a blessing in disguise’. Ik kon eindelijk vrienden maken. Er is een groot verschil tussen schoolkameraden die tegen je moeten spreken en vrienden die echt interesse hebben en zelfs bij je thuis willen komen. Want samen bij de scouts zitten, gaan zwemmen met een Afrikaanse: geen probleem. Maar thuis uitnodigen? *No way*! Wat eten die mensen? Zullen ze mijn kinderen mishandelen?

Ik keek steeds keihard uit naar mijn zaterdag. Dan ging ik met mijn moeder naar Matongé. Ik vond het niet speciaal leuk dat ik mijn mama moest helpen, maar ik was zo gefascineerd door al dat lawaai, die kinderen die op straat liepen, vrouwen en mannen gekleed in boubou’s (gekleurde Afrikaanse gewaden die wij alleen tijdens trouwfeesten droegen). Wat ik grappig vond was dat er daar veel meer Afrikanen rondliepen dan blanken. Ik voelde mij dan ook een beetje thuis. Dat was mijn ‘goed gevoel’ na een moeilijke week.

Ik moet zeggen dat ik nu blij ben dat ik in Vlaanderen ben opgegroeid. Ik heb geleerd van mezelf te houden. Mijn eigen cultuur te zoeken, te leren over wie ik ben. Leren vergeven ook en zelfvertrouwen opbouwen. Allochtone kinderen hebben het moeilijk zich te integreren in de maatschappij. In Brussel worden ze in concentratiescholen gestopt, spreken tijdens de pauze hun eigen taal of Frans en blijven onder mekaar. Ik heb daarentegen moeten leren omgaan met Belgische kinderen. Ik had geen keuze, ik leefde in twee parallelle werelden. Thuis en buitenshuis. Thuis sprak ik Frans en op school Nederlands. In huis was ik gewoon Christelle en buiten was ik ‘die Afrikaanse’.

Wat verwacht men eigenlijk van immigranten? Ze komen aan in Brussel, spreken daar Frans, verhuizen dan naar Vlaanderen voor werk en vanaf het moment dat ze voet zetten op Nederlandstalig grondgebied moet die taal hen uit de mond vloeien. Dat is gewoon niet mogelijk. Ze mogen mensen niet verplichten om in gemeentehuizen de Nederlandse taal te spreken om te krijgen waar ze recht op hebben. Dat heb je niet in Brussel. Op dat vlak zouden ze in de rest van België een voorbeeld moeten nemen aan Brussel.

Ik spreek zowel Frans als Nederlands en daar ben ik blij om. Het biedt me veel kansen. Niet alleen op vlak van werk maar ook op de manier waarop mensen me bekijken. Ik had flinke ouders en mijn integratieproces is gegaan zoals het hoort. Toch denken ze er in Vlaanderen anders over dan in Brussel. In Vlaanderen krijg ik meestal de reactie: “Je spreekt zo mooi Nederlands, proficiat!” In Brussel is dat: “Amai, gelukzak. Ik zou ook zo graag Nederlands willen spreken”.

Het is pas sinds ik in 2007 weer in Brussel ben gaan wonen dat ik echt mezelf kan zijn. Deze stad geeft je kansen om je te ontwikkelen als individu. Brussel is minder gesloten en er wordt minder in vakjes gedacht. Ik kom van een boerendorp waar wij tot mijn vijftiende de enige

Afrikaanse familie waren. Maar in Brussel vloeien culturen en origines van alle werelddelen door elkaar. Elke grootstad heeft zijn problemen maar Brussel is bohémien, Brussel is anarchistisch en het geeft je veel opportuniteiten. Je kan van Brussel houden of je kan de stad haten. Maar ik ken geen enkele stad als deze. 's Avonds ga je uit en de volgende dag heb je drie nieuwe vrienden. Een uit Chili, de andere uit Laos en de derde uit Finland. Mensen willen gewoon je vriend zijn, ze hoeven niet zo nodig je hele geschiedenis te kennen… Dat is fantastisch.

Christelle Samba is 22 jaar en werkt voor The Belgian Pride.

Bron: http://blerilleshi.wordpress.com/2013/01/21/geintegreerd-ondanks-mezelf/ , geraadpleegd op 06/03/2013.